OSTRAVSKÁ UNIVERZITA
PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Souborový systém

Ing. Pavel Smolka, Ph.D.

Co je to soubor?

- Soubor je jednorozměrná sekvence bajtů
  - První soubory byly ukládány na páskové paměti, které umožňovaly pouze jednorozměrný přístup
- Soubor je dlouhodobější než program
  - Data ze souboru jsou k dispozici i po ukončení programu (pokud soubor není smazán)
- Operační systém zajišťuje pro soubor:
  - Vytvoření souboru s daným jménem
  - Nastavení příznaků souboru
  - Otevření souboru pro čtení, nebo modifikaci
  - Čtení a modifikaci otevřeného souboru
  - Uložení změn na paměťové médium
  - Uzavření souboru a uložení případných provedených změn na paměťové médium

Co je to soubor?

- Struktura dat v souboru záleží na uživateli
  - relativně volná – textová data v řádcích, posloupnosti bytů, ...
  - pevně formátovaná – přísně organizovaná data (záznam, blok, index, ...)
- Soubory s jednoduchými záznamy
  - řádky (proměnná délka s oddělovači)
  - záznamy pevné délky
  - záznamy proměnné délky
- Soubory s komplexní organizací
  - lze realizovat jako soubory s jednoduchou organizací vkládáním vhodných řídicích struktur
  - formátované dokumenty
  - binární spustitelné soubory určené k zavedení a relokaci v paměti
  - soubory se záznamy uspořádanými do stromových struktur (indexy)

Příznaky souboru

- Příznaky (atributy) souboru
  - jméno – jediná informace o souboru ukládaná v textové (uživatelem čitelné) podobě
  - typ souboru – informace pro OS, jak s manipulovat s obsahem souboru (též *manipulační typ*)
  - velikost – okamžitá velikost souboru (zpravidla v bytech)
  - umístění (alokace) – souhrn informací o místech uložení obsahu souboru na sekundární paměti
  - ochrana – autorizační řídicí informace (kdo jak smí se souborem pracovat)
  - vlastník – identifikace vlastníka souboru (pro autorizaci)
  - data a časy – zpravidla čas vytvoření, poslední modifikace a posledního přístupu k souboru (pro správu a zálohování)

Ochrana souborů

- Vyžadováno ve víceuživatelských systémech
- Volitelné řízení přístupu (*Discretionary Access Control*) – *DAC*
  - Vlastník souboru (ten kdo ho vytvořil) má možnost určit, kdo smí se souborem co dělat
  - Typy přístupu read, write, execute, append, delete, ...
  - POSIX – bity read, write, execute; user, group, other
    - **rwx rwx rwx**
      u g o
- Povinné řízení přístupu (*Mandatory Access Control*) – *MAC*
  - Možnosti práce se souborem určuje systémová politika řízení přístupu – pravidla (součást bezpečnostní politiky OS)
  - Uživatelé systému nemají zpravidla možnost pravidla měnit
    - může jen správce systému
  - Windows na NTFS

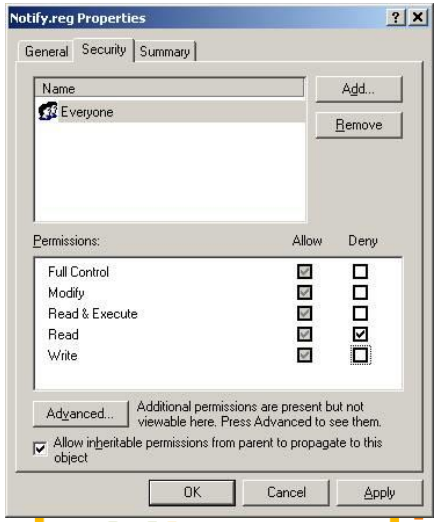

Adresáře

- Organizace souborů do adresářů
- Adresář obsahuje skupinu souborů a adresářů
- Adresář
  - Množina datových položek uchovávajících informace o souborech uložených na diskovém oddílu
  - Dvě pojetí pojmu „adresář“
    1) adresář souborového systému na diskovém oddílu (nemusí obsahovat jména souborů)
    2) uživatelsky dostupná struktura se jmény souborů a odkazy do 1)
  - Položky adresářů obsahují atributy souborů

Adresáře

- Operace s adresáři
  - Vyhledání souboru, poskytnutí seznamu souborů
  - Vytvoření, zrušení či přejmenování souboru
  - Procházení souborovým systémem (hierarchií adresářů)
- Logická organizace adresářů
  - efektivita – soubor je třeba najít rychle
  - nezávislé pojmenovávání souborů
    - 2 uživatelé mohou dát různým souborům totéž jméno
    - 2 uživatelé mohou pojmenovat týž (sdílený) soubor různými jmény
  - snadné seskupování dle nějaké logické příbuznosti
  - struktury: stromy, acyklické grafy, B-stromy

Adresáře se stromovou strukturou

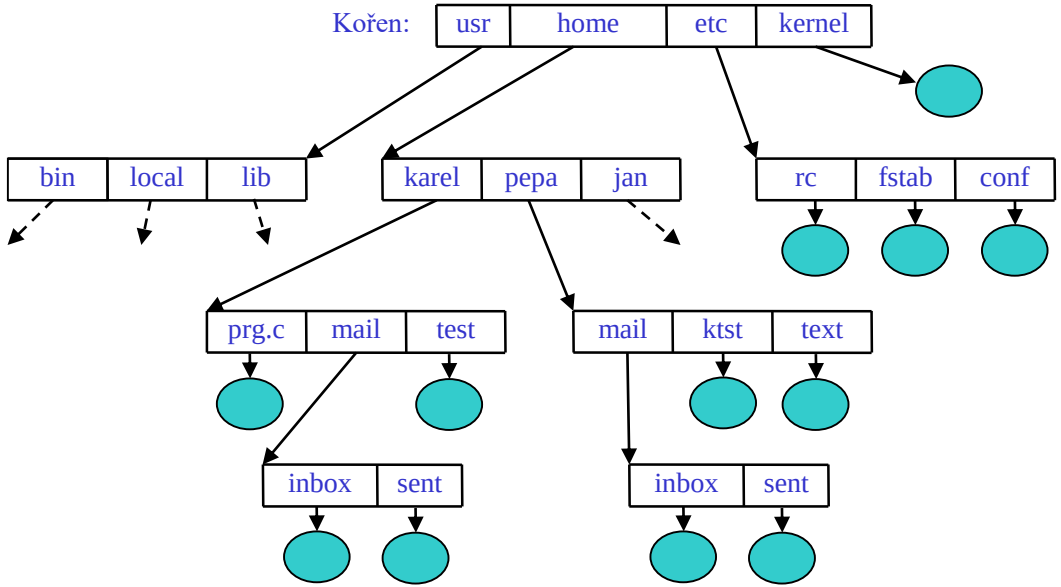

- Položky v adresářích odkazují na jiné adresáře nebo na soubory (listy stromu)

Vlastnosti stromových adresářů

- Efektivní hledání
  - logaritmicky úměrné počtu souborů
- Nezávislé pojmenování
  - stejná jména pro různé entity
  - neumožňuje však explicitní sdílení souborů
  - vytváření a rušení souborů i adresářů všude, kde na to má uživatel právo
- Přístupová cesta a pracovní adresář
  - Pracovní adresář – dynamicky určovaný výchozí bod v sadě adresářů – součást pracovního prostředí procesu
  - Úseky cesty – oddělovač úseků
    - POSIX **/**
    - DOS, Windows ****
  - Absolutní cesta – začíná v kořeni stromu
    - /home/user/mail/inbox – začíná oddělovačem úseků
  - Relativní přístupová cesta – vztažena k pracovnímu adresáři
    - Nechť /home/user je pracovní adresář, pak mail/inbox odkazuje totéž

Acyklické adresáře

- Umožňují sdílet soubory i adresáře
  - tzv. aliasing – jeden objekt má 2 či více různých jmen
- Problém:
  - zrušíme-li objekt /home/karel/test, bude nesmyslný odkaz /home/pepa/ktst
  - Řešení
    1. zpětné ukazatele – objekt obsahuje místo, odkud naň vede odkaz → popisy objektů mají proměnnou délku
    2. popisy objektů obsahují čítače odkazů – objekt se fakticky zruší až když počet odkazů klesne na nulu (UNIX FS)

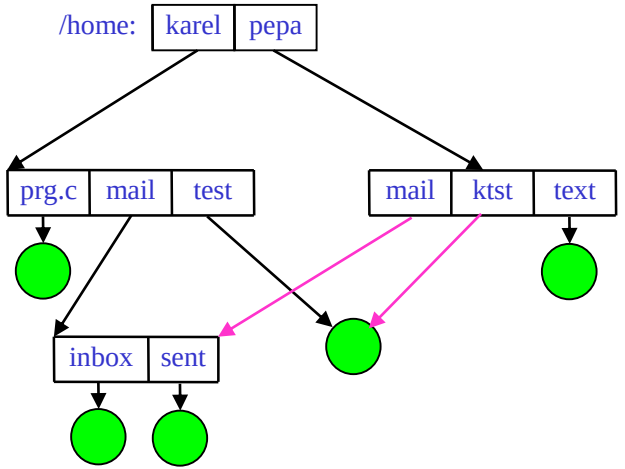

Organizace systému souborů

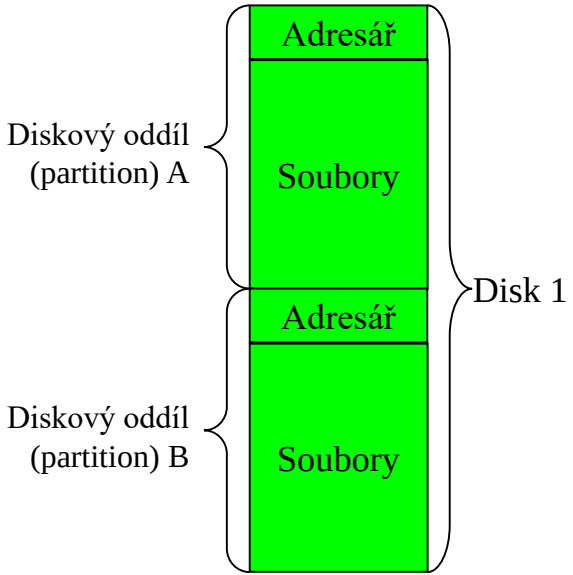

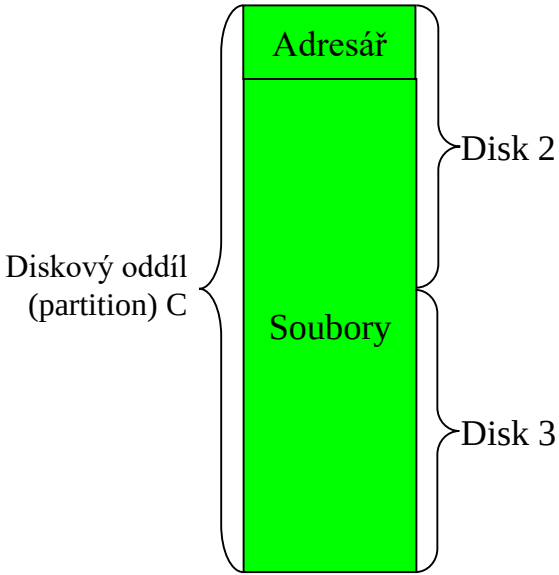

- Jeden disk je rozdělen na více logických oddílů a na každém z nich je samostatně organizovaný systém souborů
- Jeden diskový oddíl pokrývá více fyzických disků a systém souborů je vytvořen na tomto logickém oddílu

Správa velkokapacitních záznamových zařízení - HDD

- Velkokapacitní záznamová zařízení uchovávají permanentně velké množství dat (na rozdíl od operační paměti)
- Disk má *S* sektorů, *H* hlav a *T* stop.
- Převod trojrozměrné adresy (s, h, t), kde *s* je číslo sektoru, *h* je číslo hlavy a *t* je číslo stopy (cylindru) na jednorozměrný prostor sektorů pomocí formule

$$s + S \times \left(h + H \times t \right)$$

Plánování disku - HDD

- Čas přístupu na disk je dělen na tři části:
  - SEEK — přesun hlavy na požadovaný cylindr
  - LATENCY — otočení disku na začátek požadovaného sektoru
  - TRANSFER — přesun dat z disku/na disk
- Při velkých zátěžích v OS s více procesy nejvíce zpomaluje přístup na disk čas SEEK.

Obsluha požadavků na přístup k disku - HDD

- Při vyřizování požadavku OS na disk je potřeba nejprve vystavit hlavy na příslušnou stopu a pak počkat, až bude požadovaný sektor pod hlavami. U víceúlohových systémů mohou přicházet požadavky na disk rychleji, než je možné je vyřizovat.
- Vyřizování požadavků v pořadí, jak přicházejí (tzv. FIFO nebo FCFS - First In First Out, First Come First Serve), není optimální.

FCFS (First Come, First Served)

- Vhodný pro lehké zátěže.
- žádosti v pořadí: 98, 183, 37, 122, 14, 124, 65, 67
- hlavy jsou na pozici 53

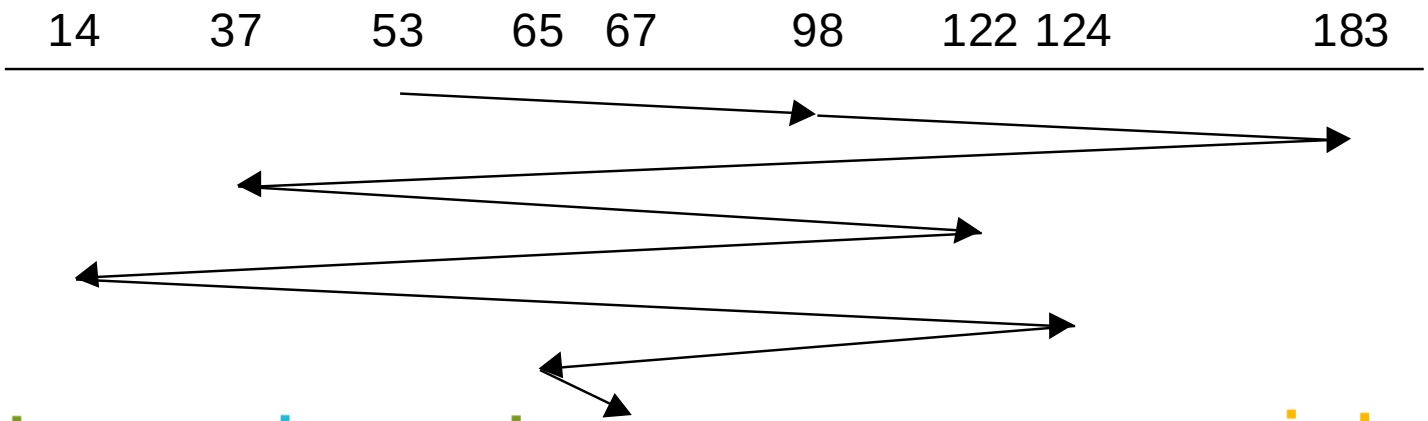

- Používají se jiné algoritmy (oba lze modifikovat v případě, že existuje rychlý způsob, jak se dostat na stopu 0):
  - SSF (Shortest Seek First)
    - máme-li hlavu na 50 cylindru a přijdou požadavky na 52, 80, 7, 49, 45 -> SSF -> bude vyřízeno v pořadí 50, 49, 52, 45, 80, 7
  - dochází k diskriminaci okrajových cylindrů
  - Elevátorový algoritmus
    - totéž co automatické výtahy (nahoru -> dolů)
  - pohyb hlavy je změněn na 50, 52, 80, 49, 45, 7

SSTF (Shortest Seek Time First)

- Naplánován je požadavek s nejmenším relativním pohybem hlavy.
- Existuje zde možnost, že nastane starvation.

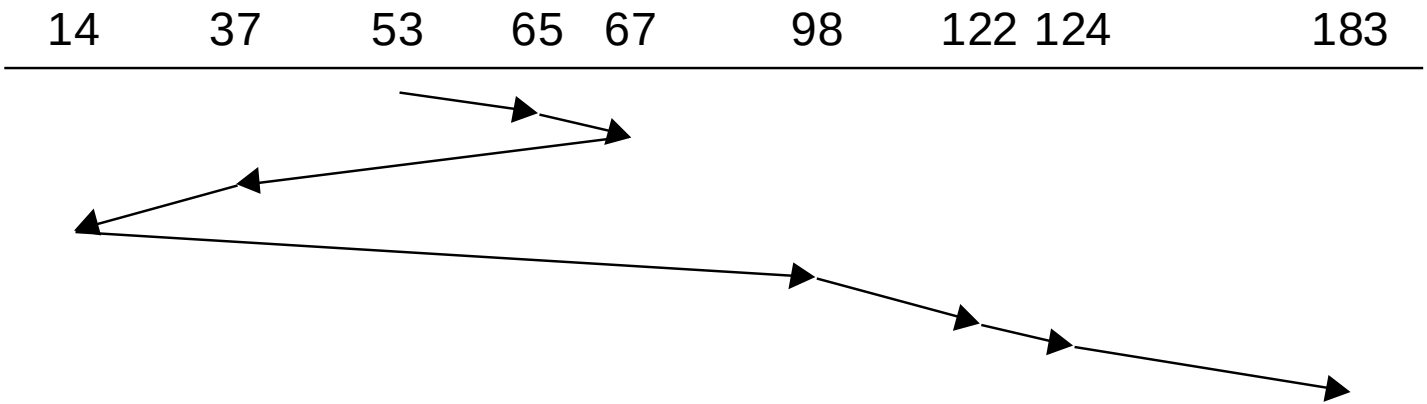

SCAN

- Je určen směr pohybu hlav. Z fronty jsou zpracovávány pouze požadavky postupně v určeném směru. Po zpracování nejkrajnějšího požadavku se směr pohybu hlav obrátí.

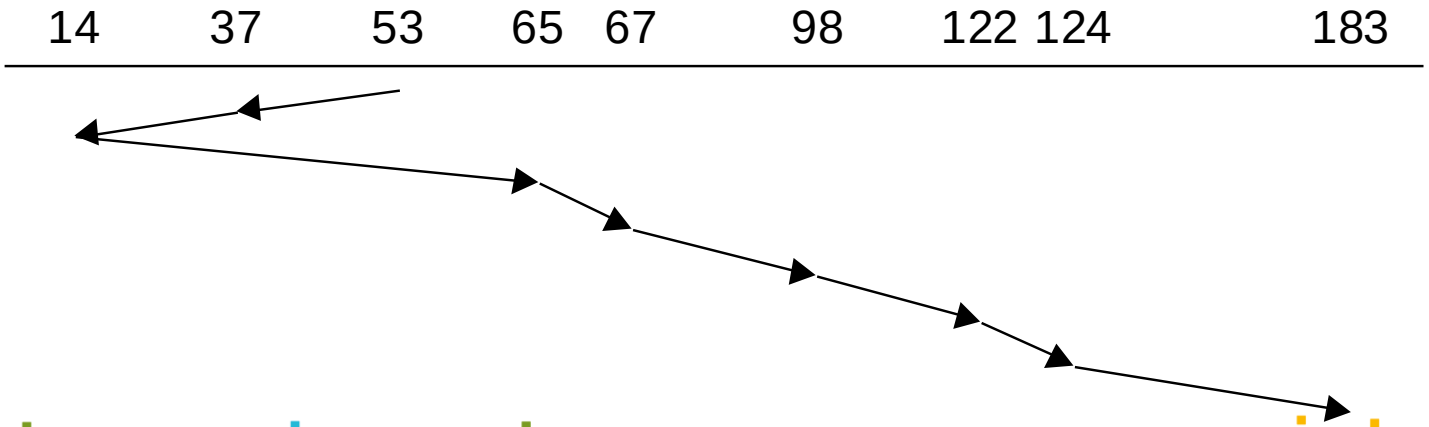

C-SCAN (Circular SCAN)

- posouvá hlavy pouze v jednom směru a po zpracování nejkrajnějšího požadavku přesune hlavy opět na začátek.

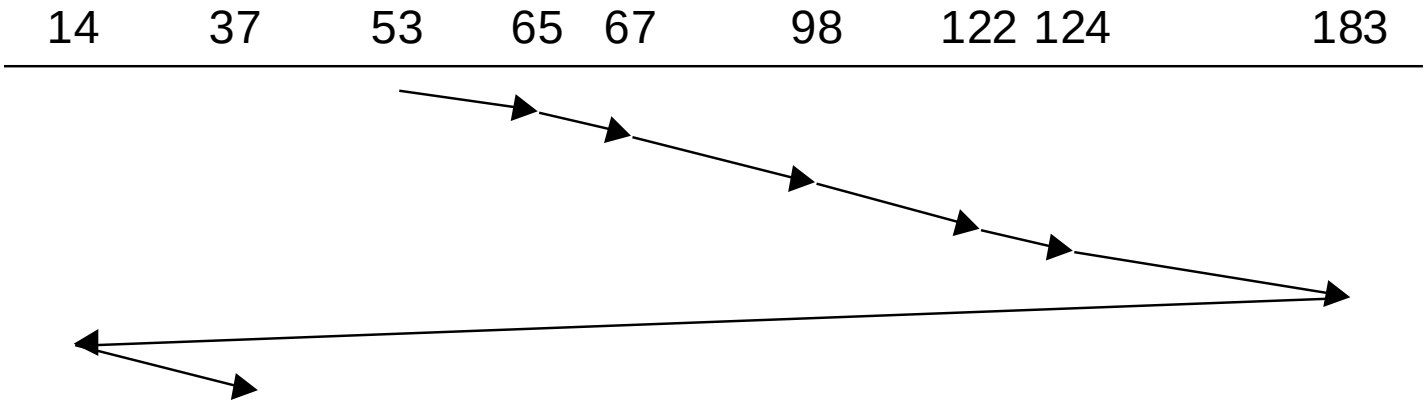

OSTRAVSKÁ UNIVERZITA
PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Implementace suborových systémů

Připojování adresářových struktur

- Připojování souborových systémů (File system mounting)
  - Souborový systém na (výměnném, dosud nedostupném) mediu se musí zpřístupnit – připojit – namontovat
  - Připojuje se do udaného místa stávající adresářové struktury (mount point)
    - Dosavadní podstrom odkazovaný z místa, kam se montuje, přestane být dostupný

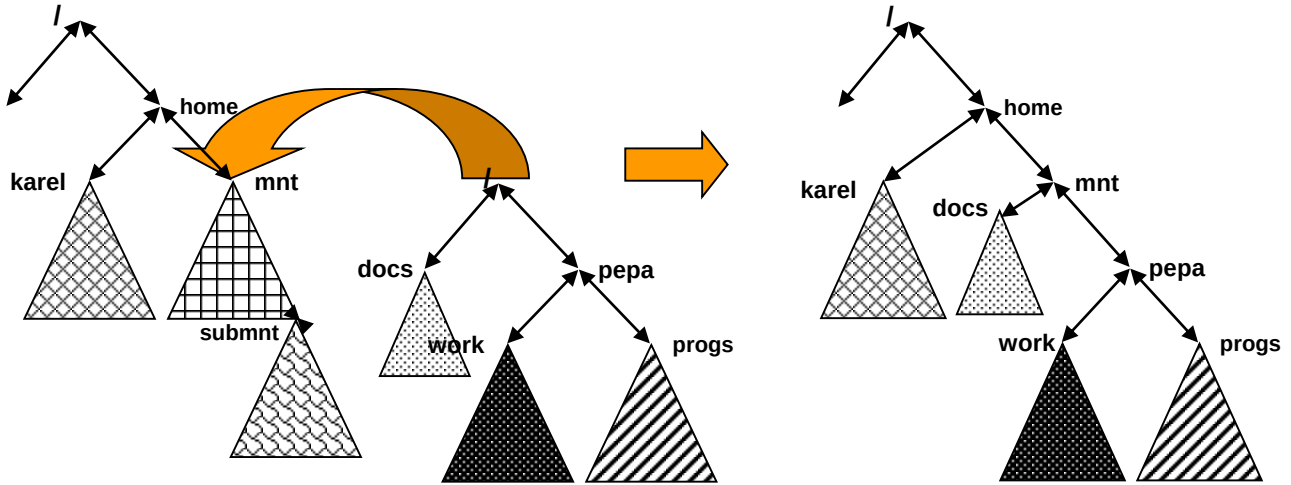

Základní operace se soubory

- Práce se soubory je standardizována normou POSIX 1003.1 z roku 1990, revize 1993
- POSIX standardizoval práci se soubory pro programovací jazyky FORTRAN a ADA
- Paralelně standardizoval práci se soubory jazyk C svoji normou ANSI C z roku 1989
- Každý nový programovací jazyk poskytuje přístup k operacím se soubory podle vlastní architektury
- Základem přístupu k souboru je jeho otevření podle jména souboru

Základní operace se soubory

- Otevření souboru fd = open(fň)
  - vyhledání záznamu o souboru pojmenovaném **fň** v adresářových strukturách na sekundární paměti a přesunutí tohoto záznamu do hlavní paměti do tabulky otevřených souborů
- Uzavření souboru close(fd) - přesunutí záznamu o souboru z tabulky otevřených souborů na sekundární paměť
- Práce s obsahem souboru
  - write, read – tyto operace mění hodnotu ukazatele aktuální pozice v souboru, případně i obsah souboru
  - seek – změna pozice ukazatele v souboru
- Rušení souboru nebo jeho obsahu
  - delete/remove – zrušení souboru jako celku
  - truncate – výmaz celého nebo části obsahu, zachovají se atributy

Přístupové metody

- Zpřístupňování záznamů v souboru
- Sekvenční přístup
  - Standardní práce se souborem
  - read
  - write
  - reset nebo rewind

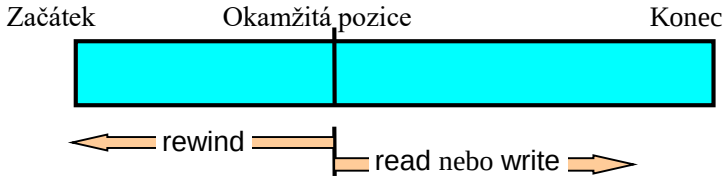

- Přímý přístup
  - read *n*, write *n*
    - OS zpravidla přímo nepodporuje
  - seek *n*, následované read nebo write
    - kde *n* je číslo záznamu
  - Určení záznamu jeho obsahem (klíčem)

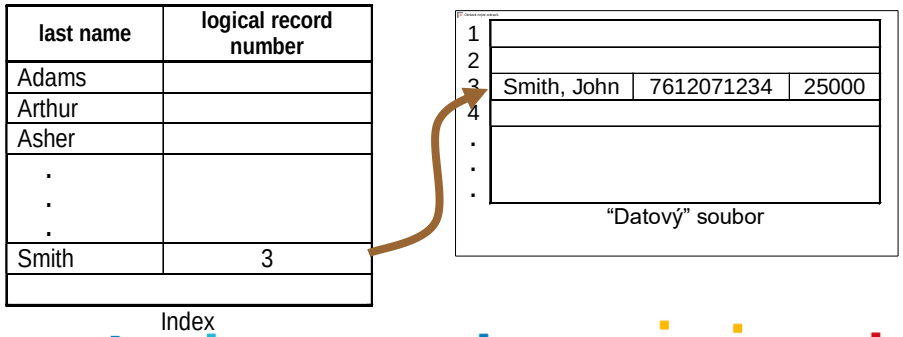

Tabulky otevřených souborů

- Tabulky otevřených souborů:
  - tabulka procesu (jedna pro každý proces, který soubor otevřel) – co s otevřeným souborem proces dělá
  - systémová tabulka – co platí o souboru nezávisle na procesech
- Záznam o souboru v tabulce příslušné procesu
  - Ukazatel na právě zpřístupňované místo v souboru (*file pointer*)
  - Přístupová práva – podle způsobu otevření souboru
  - Odkaz do systémové tabulky otevřených souborů

Tabulky otevřených souborů

- Záznam o souboru v systémové tabulce
  - Čítač otevření – kolikrát byl soubor otevřen (open), aniž byl zavřen (close) – záznam o souboru lze odstranit z hlavní paměti pokud čítač otevření klesl na 0
  - Alokační informace – umístění souboru na disku
  - Velikost souboru – zpravidla v bytech
  - Časové údaje – kdy byl soubor zpřístupněn, modifikován
  - Zámky sdílení – je-li soubor otevřen sdíleně

Implementace souborových systémů

- Systém souborů jako součást operačního systému bývá vrstven
  - I/O Control: drivery, správa přerušení
  - Basic File System: čtení/zápis fyzických bloků z/na disk
  - File Organization Module: správa (volné) paměti na disku
  - Logical File System (LFS): správa metadat (organizace souboru, File Control Block – FCB, adresáře souborů, ochrana, bezpečnost)
- FCB – řídicí struktura pro práci se souborem
  - Vytvoření souboru
    - Aplikace volá LFS, který vytvoří nový FCB, na disku opraví adresář a uloží nový FCB
  - Otevření souboru
    - LFS najde záznam o souboru na disku a jeho FSB zavede do paměti
  - LFS udržuje FCB otevřeného souboru v paměti
    - v systémové tabulce otevřených souborů

Datové struktury implementace FS

- Otevření souboru – jméno souboru se namapuje na tzv. index souboru
(manipulační údaj = file-descriptor – POSIX, file-handle – Windows)

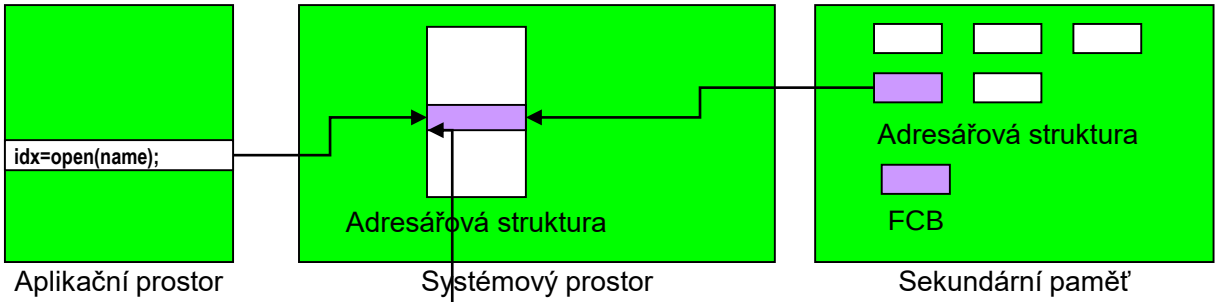

- Čtení souboru

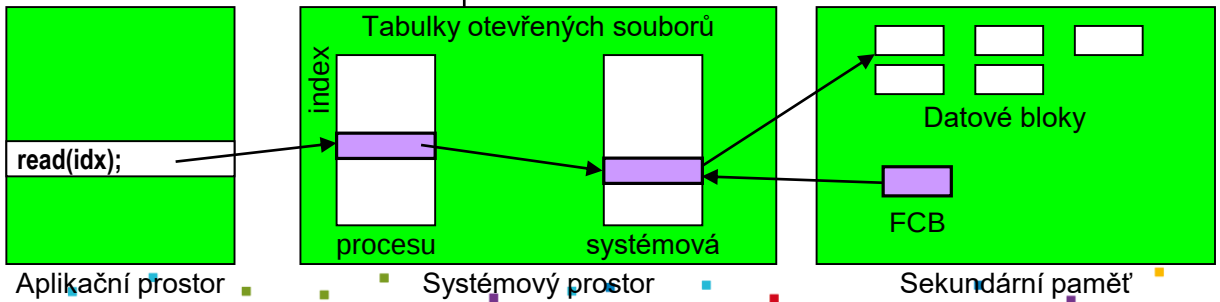

Čistý disk a disk spravovaný FS

- Raw disk – aplikace obhospodařuje prostor na disku
  - některé databázové systémy
- Disk spravovaný operačním systémem,
  - disk obsahující souborový systém
- Root (Boot) partition
  - obsahuje zaváděnou kopii OS
  - Boot Control Block
    - specifikace *root partition*
    - Unix: *boot block*
    - Windows: *partition boot sector*
  - Partition Control Block
    - specifikace datové oblasti (počet a rozměr bloků, odkaz na volnou paměť, odkaz na adresáře, ...)
    - Unix: *superblock*
    - Windows, NTFS: *Master File Table*

Virtualizace souborového systému

- Cíle virtuálního souborového systému (VFS)
  - možnost používat jednotné rozhraní systémových volání (API) i pro odlišné typy souborových systémů
  - API se vytváří spíše jako API k rozhraní VFS než jako rozhraní ke konkrétnímu systémů souborů
- Proč více systémů souborů?
  - jiný pro pevné disky
  - jiný pro diskety
  - jiný pro CD, DVD, ...
  - interoperabilita různých OS

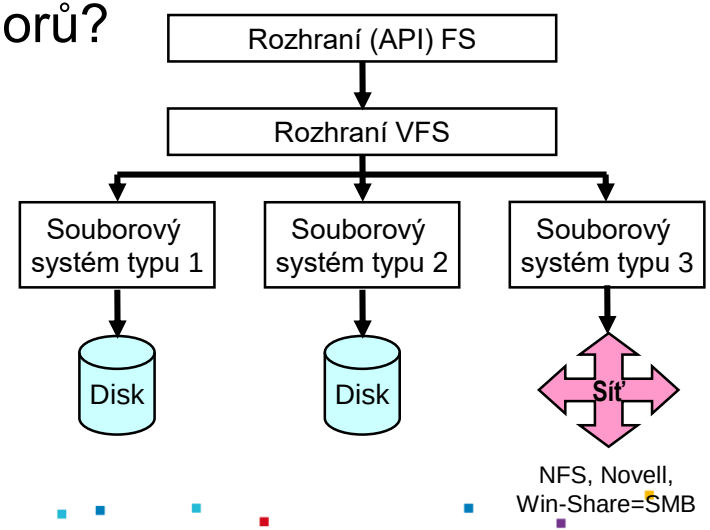

Implementace adresářů

- Lineární seznam jmen souborů s ukazateli na bloky dat
  - jednoduše programovatelné, avšak vyhledávání souborů dle jmen je časově náročné
- Hašovaná tabulka – seznam s hašující strukturou
  - mohou se vyskytovat kolize, když různá jména generují tutéž adresu
  - vyžaduje se obvykle pevná velikost adresáře
- Komplexní datová struktura – např. B+ strom
  - NTFS v MS Windows

Přidělování diskového prostoru

- Přidělování alokačních bloků souborům
- Přidělování souvislých diskových prostoru
  - Každý soubor zabírá množinu sousedních bloků disku
  - Varianta – Extent-Based File Systems – souborům se přiděluje vždy několik souvislých úseků, tvořených několika diskovými bloky – *extents*
  - Soubor je tvořen jedním nebo více ,,extenty”
- Vázané přidělování prostoru
  - Soubor je vázaným seznamem diskových bloků
  - Bloky mohou být rozptýleny po disku libovolně
- Indexované přidělování prostoru
  - Ukazatelé bloků přidělených souboru jsou seskupeny ve společném (*indexovém*) bloku, v tabulce indexů
  - Indexové bloky lze organizovat hierarchicky

Přidělování souvislého prostoru

- Každý soubor zabírá posloupnost sousedních bloků
- Výhody
  - Malé pohyby diskových hlav – rychlé
  - Jednoduchá evidence – jen začátek a počet bloků
  - Sekvenční i přímý přístup
- Nevýhody
  - Špatné využití diskového prostoru
    - hledání volného prostoru (BEST-FIT, FIRST-FIT, ...)
  - Soubory nemohou růst (obtížné připisování)
  - Nutnost „setřásání“

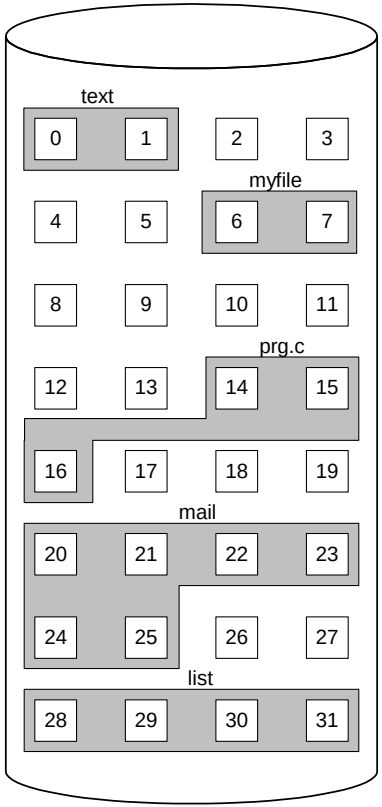

Adresář

file	start	count
text	0	2
myfile	6	2
prg.c	14	3
mail	20	6
list	28	4

Vázané přidělování prostoru

- Alternativní názvy: mapa disku, *File Allocation Table* (FAT)
  - používáno v MS-DOS, OS/2, Windows 95/98/ME, ...
- Jednoduché
  - stačí znát jen adresu 1. bloku souboru
  - řetězený seznam bloků souboru
- Není nutno udávat velikost souboru při jeho vytváření
- Vhodné zejména pro sekvenční přístup
  - snadné připisování
- Nevzniká externí fragmentace
  - netřeba setřásat
    - Přesto se to občas dělá kvůli přístupové rychlosti
- Problém s velikostí tabulky
  - velký disk
    - mnoho malých bloků → obrovská tabulka
    - méně velkých bloků → malé využití vlivem vnitřní fragmentace

Mapa disku a FAT

- Mapa disku – tabulka FAT je umístěna mimo vlastní oblast souborů na disku
- První blok souboru je odkazován z adresáře
- Další bloky jsou pak ve formě „rozptýlené tabulky“ uvedeny ve FAT
- Rezervované hodnoty ve FAT určují
  - konec řetězce bloků
  - vadné bloky
- Umístění FAT:
  - Konvencí určené místo na disku odkazované z „Partition Control Block“

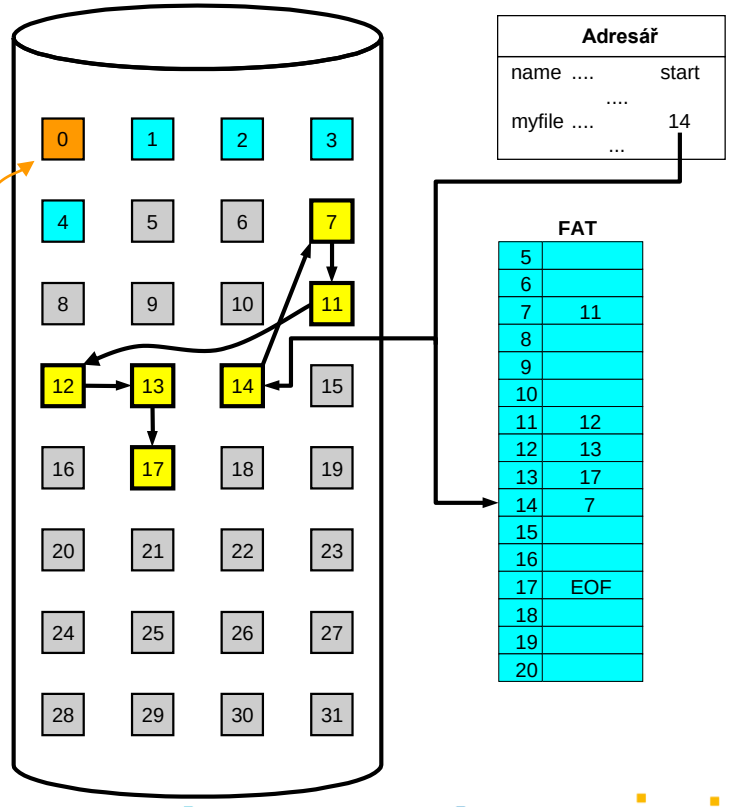

Problém velikosti alokačního bloku FAT

- Alokační blok, cluster
  - posloupnost sousedních sektorů
- Fixní velikost FAT na disku
- Různé typy FAT
  - Položka ve FAT má velikost 12, 16 nebo 32 bitů
  - Tvar adresářové položky (MSDOS):

FAT-16

8 bytů	3	1	10	4	2	4
Jméno	Přípona	Atributy	Rezervováno	Datum a čas	1. blok	Délka

- Adresační schopnost různých typů FAT

Velikost bloku	FAT-12	FAT-16	FAT-32
0,5 KB = 1 sektor	2 MB	a)	
1 KB = 2 sektory	4 MB		
2 KB = 4 sektory	8 MB	128 MB	
4 KB = 8 sektorů	16 MB	256 MB	1 TB
8 KB = 16 sektorů	b)	512 MB	2 TB
16 KB = 32 sektorů		1 GB	2 TB
32 KB = 64 sektorů		2 GB	2 TB

Nevyplněné položky v tabulce se nepoužívají, neboť:

a) velikost FAT by byla neúměrná kapacitě disku

b) ztráty vnitřní fragmentací by přesáhly únosnou mez

Windows – FAT-32

– Velké disky, dlouhá jména (UNICODE), zpětná kompatibilita

Základní adresářová položka

8 bytů	3	1	1	1	4	2	2	4	2	4
Jméno	Přípona	A	NT	FCT	Datum a čas vytvoření	Poslední přístup (datum)	1. blok horních 16 bitů	Datum a čas poslední modifikace	1. blok dolních 16 bitů	Délka souboru v bytech

(Fine Creation Time) – 1 byte s hodnotou 0 – 199 upřesňující čas vytvoření v 10 ms jednotkách.

Doplňková adresářová položka

1	10	1	1	1	12	2	4
	5 znaků jména	A	0	CS	6 UNICODE znaků jména	0	2 znaky

Sekvenční číslo

Kontrolní součet

Příklad – The quick brown fox jumps over the lazy dog.doc

68		d	o	g	.	A	0	CS	d	o	c	∅			0		
3	o	v	e	r		A	0	CS	t	h	e		l	a	0	z	y
2	w	n		f	o	A	0	CS	x		j	u	m	p	0	s	
1	T	h	e		q	A	0	CS	u	i	c	k		b	0	r	o
THEQUI~1				DOC		A	1	0	Datum a čas vytvoření		Poslední přístup	1. blok 16 MSB	Datum a čas modifikace		1. blok 16 LSB	Délka souboru v bytech	

Indexové přidělování

- Položka adresáře odkazuje na blok obsahující index – seznam bloků
- Vhodné pro sekvenční i přímý přístup
- Indexní blok se při otevření souboru nahraje do operační paměti
- Indexy možno organizovat hierarchicky (Unix FS – UFS)

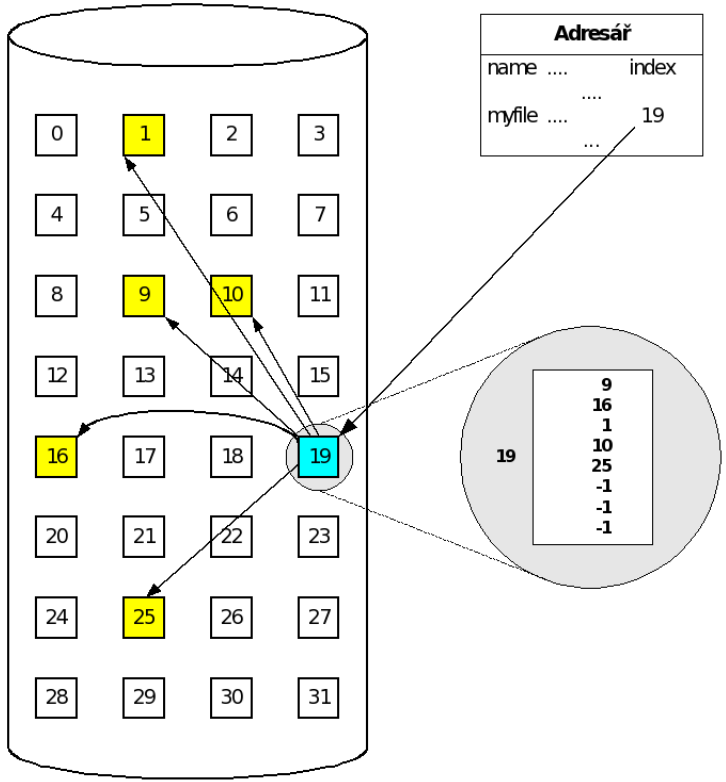

UNIX FS

Soubor je popsán tzv. i-uzlem

- v i-uzlu není jméno souboru
- i-uzly jsou odkazovány z adresářů

- i-uzel čítá odkazy vedené z adresářů a ruší se, když čítač klesne na 0
- i-uzel obsahuje informace o ochraně souboru

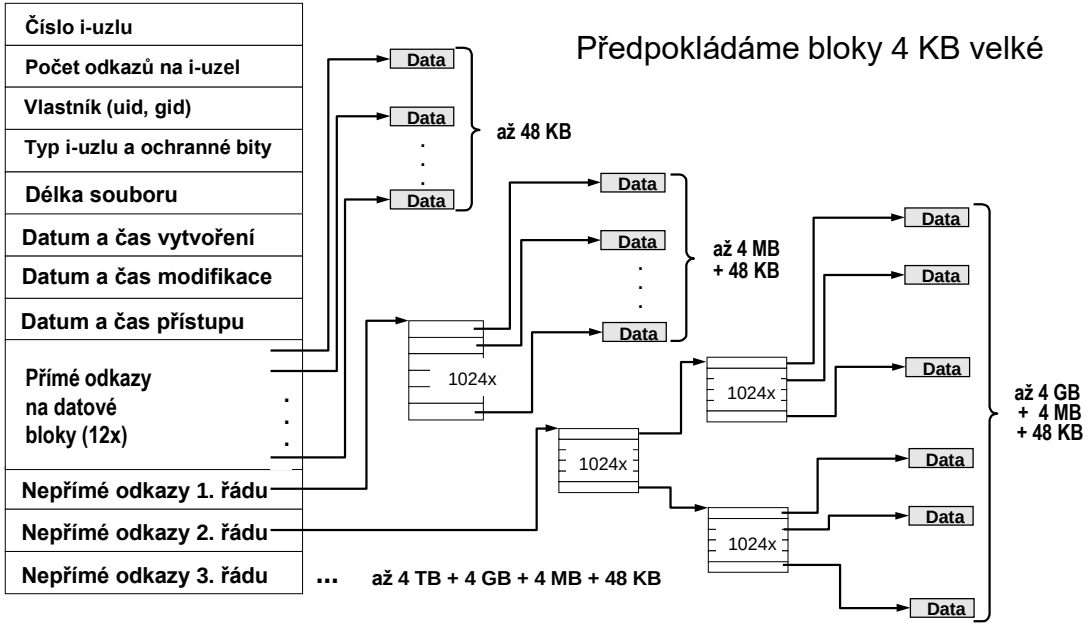

Předpokládáme bloky 4 KB velké

Správa volného prostoru

- Bitová mapa (nejčastější)
  - co bit to diskový blok
  - bitová mapa umístěna na disku
    - blok 4 KB = 2^{12} bitů, disk 64 GB = 2^{36} bytů = 2^{24} bloků, 2^{24} bitů = 2^{16} bytů = 16 MB diskového prostoru – nepatrné %
  - bitová mapa se upravuje v paměti a nelze připustit, aby na disku se blok jevil jako volný, zatímco v paměti byl obsazen – okamžité propisování na disk
    - Řešení: nastav bit na disku, pak přiděl blok a pak teprve nastav bit v paměti
- Volná paměť jako řetěz volných bloků
  - analogie s tabulkou FAT
  - prostorově náročné
  - obtížné hledání souvislých bloků

Systém souborů Windows NTFS

- Základní strukturou je svazek (*volume*)
  - Analogie *partition*
  - Na discích jsou svazky formátovány pomocí *disk administrator utility*
  - Svazek může být vytvořen na části disku, na celém disku nebo se může prostírat přes více disků
- Vše je popsáno jako tzv. metadata
  - všechna metadata, vč. např. informace o svazku, jsou ukládána na disku jako soubory
- Struktura disku
  - ID sektor – Boot sektor
  - tabulka MFT
  - ostatní systémové soubory
  - oblast uživatelských adresářů a dat

Systém souborů Windows NTFS (2)

- Alokační blok (cluster)
  - navrženo i pro obrovské disky

Velikost svazku	Velikost bloku
<= 1 GB	1 KB
2 GB	2 KB
4 GB	4 KB
32 GB	32 KB
pro větší disky	128 KB

- Vnitřní organizace NTFS
  - diskové adresy: pořadová čísla – *logical cluster numbers* (LCN)
  - soubor v NTFS
    - Není prostým proudem bytů jako v MS-DOS nebo v UNIXu
    - Jde spíše o strukturovaný objekt tvořeným atributy (pojmenované atributy – jméno, přístupová práva, doba vytvoření, ... + bezejmenné atributy – data)
    - je popsán jedním nebo několika záznamy v poli („řádku”) uchovávaném ve speciálním souboru („tabulce”) – Master File Table (MFT)

Systém souborů Windows NTFS (3)

- Zobrazení souboru
  - rezidentní atributy (definice a méně rozsáhlá data) uloženy přímo v záznamech MFT
  - nerezidentní atributy (nerezidentní vůči MFT) – rozsáhlé datové atributy v externích alokačních blocích referencovaných z rezidentních atributů
- Vlastnosti souborů
  - vnější jméno (až 255 UNICODE znaků)
  - jedinečné vnitřní jméno, ID, file reference
    - 64-bitový údaj tvořený dvojicí
      - 48-bitové číslo souboru (pořadové číslo definičního záznamu v MFT)
      - 16-bitové pořadové číslo inkrementované s každým použitím MFT záznamu (používá se pro vnitřní kontroly konzistence obsahu disku)
  - Prostor jmen NTFS je organizován do hierarchie adresářů
    - index jmen v každém adresáři má strukturu *B*+-stromu
    - v listech *B*+-stromu jsou vedle ukazatelů na data zopakovány atributy typu *jméno*, *velikost*, *doba vytvoření* (pro rychlé výpisy)
    - rychlé prohlížení – jména souborů jsou setříděná, doba prohledávání roste méně než lineárně s počtem souborů

NTFS: MFT a systémové soubory

- Hlavní tabulka souborů, definice obsahu svazku
  - Relační databáze
    - řádky (záznamy) – soubory, sloupce – atributy
  - záznamy MFT – definice souborů na NTFS svazku
  - komponenty záznamu MFT:
    - časová značka, čítač násobných vazeb, jméno souboru / adresáře, seznam externích alokačních bloků, bezpečnostní deskriptor (vlastník, kdo smí sdílet), data nebo index na data, bitová mapa použitých záznamů v MFT nebo v adresáři, ...
  - v MFT jsou záznamy s ukazateli na alokační bloky, které se nevešly do MFT struktury
- Systémové soubory
  - MFT a jeho záložní kopie
  - protokol: seznam akcí pro obnovu (*recovery*), změn adresářů, vytvoření souboru, ...
  - soubor se jménem svazku
  - soubor s definiční tabulkou atributů
  - soubor s indexem na kořenový adresář
  - soubor s bitovou mapou volných a přidělených alokačních bloků
  - soubor s definicí vadných sektorů

NTFS – zotavování z chyb

- Všechny korekce datových struktur systému souborů (metadat) jsou transakce s protokolováním (*are logged*)
  - Dříve než se datová struktura změní, transakce zapíše záznam do protokolu, který obsahuje *redo* (jak operaci zopakovat) a *undo* informace (jak se vrátit do stavu před provedením operace)
  - Po změně datové struktury se do protokolu poznačí potvrzovací záznam (*commit record*) potvrzující úspěšné dokončení transakce
  - Když ,,systém spadne“, selže, lze datové struktury systému souborů pomocí záznamů v protokolu vrátit do konzistentního stavu z okamžiku před výpadkem systému
- Pomocí protokolovaných transakcí se řeší korekce systémových datových struktur, nikoliv korekce uživatelských souborů.
- Není záruka obnovy všech uživatelských souborů po výpadku:
  - nesmí být porušeny soubory s metadaty
  - před výpadkem musí být systém v konzistentním stavu
- Protokol transakcí je uchováván jako metadatový soubor na počátku svazku
- Protokolování je v systémech Win 2000/XP realizováno službou ***log file service***

NTFS – reálný snímek disku

- Snímek diskového oddílu o velikosti 18 GB
  - na tomto oddílu není odkládací soubor (*paging file*)

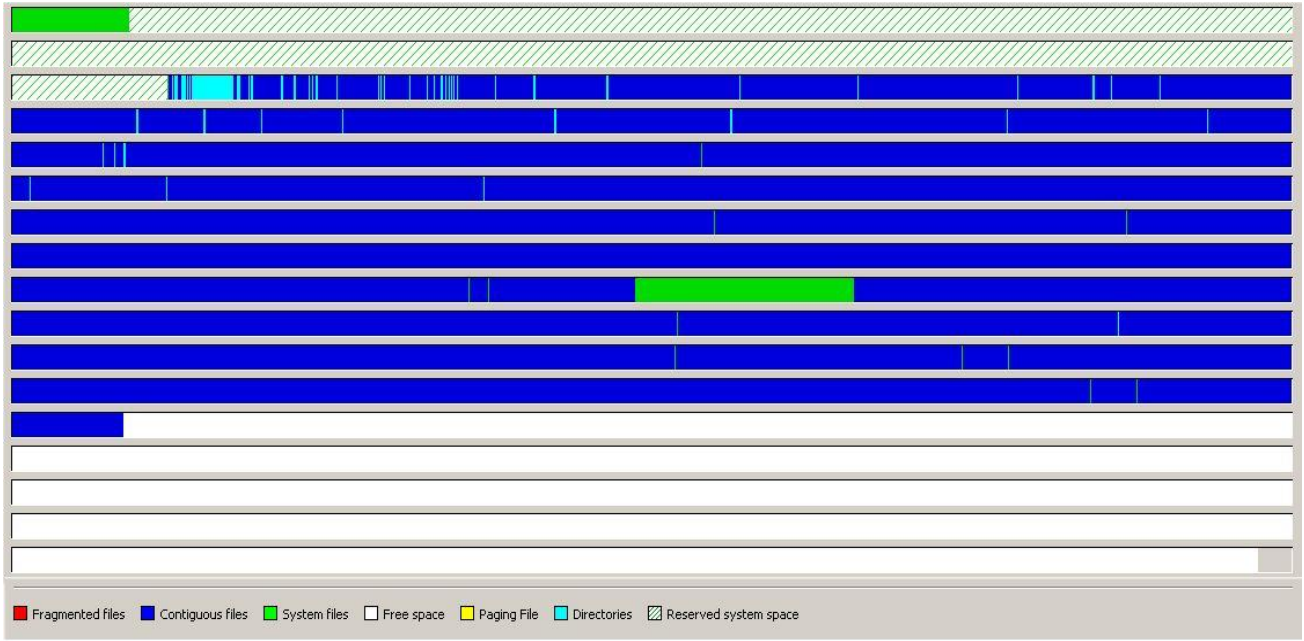

Porovnání koncepcí NTFS a FAT

- NTFS je určen pro disky s kapacitou větší než 500 MB
- FAT je pro stejný počet souboru méně paměťově náročný
- FAT má jednodušší strukturu, operace jsou efektivnější
- NTFS používá bezpečnostní deskriptor
  - individuální a skupinové řízení přístupu
  - ve FAT systému neexistuje
- Podpora obnovy je implementována jen v NTFS
  - seznam transakcí s daty
  - body regenerace (check-pointing) a automatická obnova konzistence
- *B*+-stromová struktura adresářů v NTFS – rychlejší přístup k souborům, minimalizace přístupů na disky, logaritmická složitost – průměrně log *N*
- FAT: při hledání souborů vždy sekvenční průchod alokačními bloky adresářů – průměrně *N*/2
- Vytvoření souboru ve FAT systémech je rychlejší
- Otevření souboru ve FAT
  - je rychlé, je-li soubor na začátku adresáře
  - neexistuje-li soubor, je nutno prohledat celý adresář

Speciální soubory POSIX

- V UNIXu jsou všechna periferní zařízení považována za soubory
  - tzv. speciální soubory
  - i-uzel speciálního souboru je formálně shodný s i-uzlem diskového souboru
  - Místo alokačních informací jsou v i-uzlu dvě čísla
    - *major* – identifikuje ovladač ZVV, jehož prostřednictvím systém se ZVV komunikuje
    - *minor* – hodnota předávaná ovladači jako modifikátor jeho funkce. Obvykle udává, které z řady ZVV obhospodařovaných ovladačem i-uzel popisuje. Může obvykle svými jednotlivými bity zadávat ovladači doplňkové informace
    - Příklad:

Jméno spec. souboru	Major	Minor	Význam
/dev/ttyd0	20	0	"Vstupní" modemová linka (call-in)
/dev/cua0	20	128	Modem s telefonní volbou ven (call-out)

Pseudosoubory POSIX

OSTRAVSKÁ UNIVERZITA
PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Vedle diskových a speciálních souborů považuje POSIX za soubory

- Symbolické spojky (*symbolic link, symlink*)
  - umožňují vést odkazy na soubory i přes jednotlivé diskové oddíly
  - cíl odkazu se nekontroluje
  - obdoba „zástupce“ (*shortcut*) ve Windows
  - služby OS umožňují použít symlink pro odkaz na soubor nebo symlink číst a měnit
- Roury (*fifos*)– pojmenované objekty pro lokální meziprocesní komunikaci
  - Z pohledu API se jako dvojice souborů chová i nepojmenovaný dočasný komunikační kanál zakládaný procesem za účelem komunikace jeho potomků. Pojmenovaná roura umožňuje, aby mohly komunikovat i procesy bez přímého společného rodiče (viz dále)
- Sockety – pojmenované objekty pro komunikace po síti
  - Jeden proces socket otevře a „poslouchá na jeho výstupním konci“, jiné procesy mohou do „vstupního konce“ socketu posílat zprávy
  - Z pohledu API se jako dvojice souborů chová i nepojmenovaný dočasný socket – funkční rozšíření nepojmenované roury

Soubory v POSIX API

OSTRAVSKÁ UNIVERZITA
PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Každý nově spuštěný proces v POSIX-ovém systému zdědí od svého rodiče přiděleny tři standardní soubory:

- STDIN – manipulační číslo 0 – soubor na němž se předpokládá základní vstup procesu – nejčastěji klávesnice spouštějícího terminálu
- STDOUT – manipulační číslo 1 – soubor na němž se předpokládá základní výstup procesu – nejčastěji obrazovka spouštějícího terminálu
- STDERR – manipulační číslo 2 – soubor na němž se předpokládá chybový výstup procesu – nejčastěji obrazovka spouštějícího terminálu

Při zavírání souboru

- služba close(fd) způsobí, že manipulační číslo fd se uvolní pro další použití

Při otvírání souboru

- služba fd = open(fname, ...) použije nejmenší volné manipulační číslo fd uvolněné službou close()

Další důležité služby pro soubory POSIX

Vedle dříve vyjmenovaných POSIX služeb pro práci se soubory uveďme některé další:

- `fd = dup(fd0)` – duplikace manipulačního čísla souboru
  - Otevřený soubor přístupný přes manipulační číslo `fd0` je zpřístupněn i přes manipulační číslo `fd`, přičemž platí stejné pravidlo o přidělení tohoto čísla jako u operace `open()` (nejmenší volné)
- `int fd[2];`

  `s = pipe(fd)` – založení komunikační roury
  - Vytvoří se komunikační kanál – roura. Služba vrátí do `fd[0]` manipulační číslo pseudosouboru, jehož prostřednictvím se zpřístupní „čtecí konec“ roury, a ve `fd[1]` je k dispozici manipulační číslo „zápisového konce“ roury
  - Každý konec roury eviduje přiřazenými čítači „počet otevření“, tj. počet odkazů na tento konec roury
  - Roura se automaticky zruší, jakmile čítače otevření na obou koncích klesnou na 0

Implementace přesměrování

Uvedené služby pro práci se soubory umožňují implementaci přesměrování standardního vstupu či výstupu procesů

- Přesměrování obvykle zajišťuje rodičovský proces
- Rodič nejprve založí komunikační rouru službou pipe() a poté vytvoří své potomky službou fork(). Ti zdědí od svého rodiče všechny otevřené soubory včetně obou konců roury
  - Analogicky může rodič otevřít existující soubor pro vstup a/nebo vytvořit soubor výstupní
- V kódu potomků(a) provede příslušné manipulace s otevřenými soubory (zavírá a duplikuje manipulační čísla) a pak teprve volá službu exec().

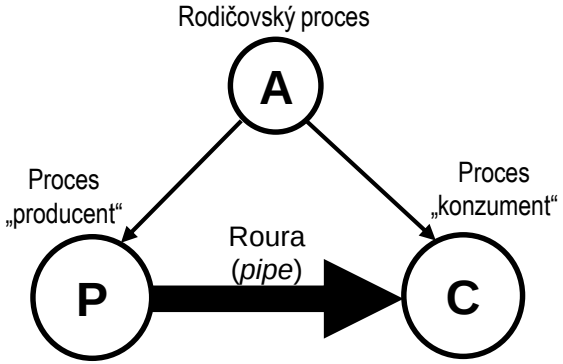

OSTRAVSKÁ UNIVERZITA
PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Děkuji za pozornost